

Administrationen og dens Medlemmer, som skulde være Befolkningens Tjenere, derved faktisk blive Befolkningens Herrer, thi det beror for den allerstørste Del paa deres Gunst og Velvillie, om man faar disse Bevillinger. Hos os er det drevet til en saadan Grad, at jeg synes, der maatte kunne tages fat paa det.

Man tænke sig for Eksempel, at naar en Mand skal give mere end 4 pCt. i Rente af Laan i fast Ejendom, skal han søge om Bevilling, og den kan han faa, naar han ikke skal give mere end 6 pCt. Nu er hele denne Begrænsning af Rente-fod i faste Ejendomme blot et Skin, den finder alligevel ikke Sted, og den kan ikke overholdes i vor Tid. Men i hvert Fald ere disse Bevillinger kun Smaating, thi de gives, uden at man undersøger dem, det koster ikke andet end et Ansøgningsgebyr. Men hvad det koster, er Ulejlighed og i Almindelighed Betaling til en Sagfører eller en anden kyndig Mand for at gøre det, og hvad det koster Administrationen, er en Mængde Skriveri, thi alt dette skal arkiveres, indføres og laves Statistik paa o. s. v., og der er saadant noget som 5,000—6,000 af den Slags Bevillinger om Aaret.

Vi havde i Fjor fat paa en anden Ting, og jeg maa sige, at jeg fik Folke-tingets Støtte til, at der blev gjort noget i den Henseende. Det var ikke Bevillinger, men Testamenter. En Mand kan sidde i uskiftet Bo saavel med myndige som med umyndige Børn, men en Hustru kan kun sidde i uskiftet Bo med umyndige Børn, dersom der er et Testamente fra Manden eller hun faar en Bevilling af Øvrigheden. Disse Testamenter, hvoraf jeg tror der skrives 10,000 hvert Aar i Danmark, koste Penge og Ulejlighed, og der er ikke Spor af Mening i dem. Der er dem, der ikke huske det, der er endnu Folk, der have saa faa indsigtfulde Venner, at de ikke huske det, og saa indvikle de efter deres Død deres Hustru, hvis der er myndige Arvinger, især fraværende, i den største Ulejlighed og Bekostning. Vi vare hernede i Folke-tinget enige om at afskaffe dem, men det strandede oppe i Landstinget, uden at det var dem muligt at give nogen Grund for, at de ikke vilde gaa med dertil.

Der er mange af den Slags Ting; den nuværende Procesordning vrimler af dem, og den nye er heller ikke fri derfor. Jeg tror ikke just, at den er skreven med det Formaal for Øje, at man skulde udelukke Administrationens Indflydelse. Man

har ladet det passere i Rigsdagen, hvad jeg finder urigtigt. Men ogsaa Familieretten vrimler af Bevillinger. Den ene kan faa Lov til at gøre noget, som strider mod Loven, den anden kan ikke faa Lov dertil, og der er mange Morsomheder her. Saaledes er det for Eksempel, hvad vel de fleste af de Herrer ikke vide, tilladt en Onkel at gifte sig med sin Niece, men hvis en Nevø vil understaa sig i at gifte sig med sin Tante, tillades det ikke. Det skal der Bevilling til. Naa, man kan jo sige, at det er en Bagatel, jeg antager, at der er ikke synderligt mange Nevøer, der gifte sig med deres Tante — maaske er der flere Onkler, der gifte sig med Niecer, men det er et Eksempel paa, hvor morsomt Sagerne kunne være stillede op.

Hvorfor man maa, naar man vil vise Billeder frem i et Biografteater, have Bevilling dertil, gaar ud over min Forstand, og i det hele, hvorfor der skal Bevillinger til Teaterforestillinger, forstaar jeg ikke. Man kan sige, at det er et Politihensyn. Men der er mange andre meget generende Anliggender, f. Eks. dette, at en Mand eller Kvinde først er fuldmyndig, naar han eller hun er 25 Aar. I mange Tilfælde er det næsten en Umulighed for vedkommende uden sit Velfærds Spild at vente saa længe. Det kan være, at en Fader dør, og at Sønnen skal overtage Forretningen, og hvis han saa er 24³/₄ Aar eller 22 eller 23, kan han ikke gøre det, han skal have Bevilling. Der er Masser af den Slags Ting, som volde megen Ulejlighed. Jeg maa maaske i den Anledning gøre opmærksom paa, at vi ellers følge troligt i Udlandets Fodspor. Det anses for et Argument, at naar alle andre Lande ruste, maa vi ogsaa ruste. Er det saa ikke ogsaa et Argument, at naar alle andre Lande nedsætte Myndighedsalderen til 21 Aar, skulle vi ogsaa have den nedsat? Er det egentlig smigrende for Danmark, at vi ligge saaledes her midt imellem Tyskland, Frankrig, England, Norge, Sverige og Rusland, hvor Myndighedsalderen alle Vegne er 21 Aar, medens Danmark er saa langt tilbage, at den hos os skal være 25 Aar? Ved at sætte Myndighedsalderen saaledes, som den er i alle civiliserede Lande, nemlig til 21 Aar, vilde vi naa et stort Fremskridt, ikke blot ved, at vi nærmede os den almindelige Kultur, hvad jeg selvfølgelig mener altid skal være vor Bestræbelse, men tillige derved, at vi fik Manddommen gjort længere og Barndommen noget kortere her til Lands. Vi lide egentlig af det, at Folk, som ikke